

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Comité de défense de la viticulture charentaise przeciwko Komisji**(Sprawa T-192/07)**

(2007/C 170/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Comité de défense de la viticulture charentaise (Sainte-Sévère, Francja) (przedstawiciel: adwokat C.-E. Guđin)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr SG-Greffe (2007) D/202076 z dnia 3 kwietnia 2007 r. skierowanej do przedstawiciela skarżącej, a więc aktu zaskarżonego w niniejszej skardze;
- uznanie za nieważną i niebyłą całości decyzji Komisji, w której oddaliła skargę złożoną do Komisji przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji z dnia 3 kwietnia 2007 r. Komisja nie uwzględniła skargi złożonej do niej przez skarżącą, dotyczącej rzekomego naruszenia art. 81 WE przez Institut National des Appellations d'Origine (INAO) we Francji oraz rzekomego naruszenia art. 81 i 82 WE przez wielkie przedsiębiorstwa zajmujące się obrotem koniakiem (Sprawa COMP/38863/B2-MODEF). W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy oparty jest na rzekomym braku uprawnień członka Komisji, który był sygnatariuszem zaskarżonego aktu, ponieważ podpisał on ten akt „w imieniu Komisji”.

W drugim zarzucie skarżąca podnosi, że decyzja była w niewystarczającym stopniu uzasadniona, ponieważ w piśmie w sprawie oddalenia złożonej do niej skargi Komisja nie ustosunkowała się do wszystkich okoliczności wskazanych przez skarżącą.

W zarzucie trzecim skarżąca stwierdza, że Komisja nie zbadała złożonej do niej skargi z wystarczającą powagą.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Górażdże Cement przeciwko Komisji**(Sprawa T-193/07)**

(2007/C 170/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Górażdże Cement S.A. (Chorula, Polska) (przedstawiciele: R. Forbes, Solicitor i adwokat P. Muñiz)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów, na podstawie których należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. odrzucającej krajowy plan rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych (zwany dalej „KPR”), notyfikowanego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) (zwanej dalej „dyrektywą”):

- a) skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 dyrektywy, ponieważ decyzja odmowna winna była zostać podjęta w terminie trzech miesięcy od notyfikacji KPR. Skarżąca powołuje się następnie na uzasadnione oczekiwania, że ewentualna decyzja odmowna zostanie przyjęta w terminie trzech miesięcy, oraz że KPR powinien być zostać uznany za przyjęty z upływem tego terminu;
- b) skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 9 ust. 3 i art. 11 ust. 2 dyrektywy, jako że ogranicza rodzaje zmian, jakie może zgłosić zainteresowane państwo członkowskie, oraz w szczególności ponieważ wyłącza ona możliwość zmian co do ilości przydziałów. W opinii skarżącej dyrektywa natomiast nie ogranicza swobody państw członkowskich w zakresie proponowanych zmian;
- c) zdaniem skarżącej w zaskarżonej decyzji Komisja wchodzi w zakres kompetencji państwa członkowskiego, w rzeczywistości jednostronnie decydując o ostatecznej treści KPR. Stanowi to naruszenie podziału kompetencji z art. 9 i art. 11 dyrektywy, jak i art. 10 WE stanowiącego zasadę lojalnej współpracy;

- d) ponadto skarżąca podnosi, że nie opierając się na najbardziej reprezentatywnych danych dotyczących emisji, zaskarżona decyzja błędnie stosuje kryteria nr 2 i 3 załącznika III do dyrektywy, co doprowadziło do błędnej oceny faktów;
- e) wreszcie skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 30 ust. 2 lit. i) i kryterium nr 1 załącznika III do dyrektywy, nie biorąc pod uwagę szczególnej sytuacji Polski jako nowego państwa członkowskiego i nakładając na nią bardziej rygorystyczne zobowiązania niż wynikające z Protokołu z Kyoto.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Lafarge Cement/Komisja

(Sprawa T-195/07)

(2007/C 170/71)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Lafarge Cement SA (przedstawiciele: P. K. Rosiak, radca prawny oraz F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja została wydana po upływie trzymiesięcznego terminu na jej podjęcie, określonego w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym, zdaniem skarżącej, w dniu 26 marca 2007 r. Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji lub też co najmniej naruszyła istotny wymóg proceduralny.

Skarżąca zarzuca Komisji w drugiej kolejności, iż zaskarżona decyzja narusza kryteria nr 1 i nr 2 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE, bezpodstawnie obniżając rozdział uprawnień dokonany przez Polskę do poziomu znacznie niższego aniżeli pierwotnie notyfikowany, który był zgodny ze zobowiązaniami przyjętymi przez Polskę na podstawie Protokołu z Kioto.

Skarżąca podnosi również, że podejmując zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła przepisy art. 9 ust. 3 w związku art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań i zasadę współpracy, ponieważ zamiast realizacji ograniczonych kompetencji określonych w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE nie uwzględniając metodologii zawartych w KPRU II, zastosowała ona w zaskarżonej decyzji własną metodę ustalenia średniej rocznej maksymalnej liczby przyznaných Polsce uprawnień i narzuciła ją Polsce przejmując niesłusznie kompetencje, które dyrektywa powierza państwu członkowskiemu. Według skarżącej, Komisja naruszyła zasadę współpracy między instytucjami Wspólnoty i organami państw członkowskich, nie powiadamiając Polski o zastosowaniu własnego modelu ekonomicznego przed przyjęciem zaskarżonej decyzji, czym pozbawiła Polskę i zainteresowane przedsiębiorstwa możliwości wypowiedzenia się na temat jego przydatności i ewentualnego zakwestionowania danych i założeń będących podstawą wniosków Komisji.

W czwartej kolejności skarżąca wskazuje, iż Komisja naruszyła kryterium nr 3 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE poprzez wykorzystanie w zaskarżonej decyzji nieaktualnych danych dotyczących prognozowanego wzrostu PKB, użycie zbyt ogólnych danych służących do obliczenia wskaźnika emisyjności CO₂ oraz arbitralne obniżenie rocznego stopnia emisyjności CO₂ o dodatkowe 2,5 %.